

Ἡ χλόη βαθυστέναζε
 Στὴ διάβα καὶ σκυμμένη,
 Ἡ καὶ μένη!
 Τὰ λούλουδα ῥωτοῦσε
 Ποῦ τρέχω ἀφηρημένος,
 Δακρυσμένος.
 Τὸ ρόδο καὶ ὁ μενεξές,
 Τὸ κρέτο καὶ τὸ γιοῦλι,
 Τὸ γαλανοῦλι.
 Λέγε, ἐμεῖς τὸ ξέρουμε
 Γιατὶ εἶπε ὁ δόλος ξένος
 Λυπημένος.
 Ζητάει τὴν ἀδερφοῦλά μας
 Καὶ τὴ βασίλισσά μας,
 Τὴ χαρά μας.
 Ποῦ τοῦ τὴν πῆρε ὁ χωρισμός
 Μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του
 Καὶ πάει μακριά του.

II

Ἦ ἰτηῖς ῥίζα ὀταμάτησα
 Τὸ κουρασμένο σῶμα,
 Τὸ δακρυμένο πρόσωπο
 Ἐκρυψά' στὴν παλάμη.

Καὶ τὰ πουλιά ῥωτήθησαν
 Μὲ σπλαγχνικό-τόξοτομα,
 Τί ἔχω καὶ ὁ στεναγμός
 Μὲ δέρνει ὅαν καλάμι.

Τ' ἀηδόνι λέει τοῦ καναριοῦ
 Καὶ τοῦτο σὲ ἄλλα λέει:
 Μοῦ ἔχεις τὸ ξέρουμε
 Γιατὶ ὁ ξένος κλαίει.

Ζητάει τὴ χρυσόστομη
 Ξαυθὴ μας ἀδερφοῦλα
 Ποῦ ἀπ' τὸ κλονί του ὁ χωρισμός
 Τὴν ἔρπαξε μὲ ἀντροῦλα.

Ἐν Καλάμει 1882.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΓ' ΑΠΟΛΛΩΝΕΩΝ (1)

Ποῦν ἐγκαλεῖ μυστικόν, γρῶρίζεις ἢ ψυχὴ μου;
 Τοῦ βλέμματός μου ἐννοεῖς τὸν πόρον τὸν δειλόν;
 Καὶ δταν περιφέρωμαι ἐπὶ ἀκτῆς ἐρήμῳ
 Μαρτεύεις τί μὲ ὀδηγεῖ ἐκεῖ σιωπηλόν;

Ἡ χεὶρ σου, δταν, θίγουσα τὰ πλῆκτρα τοῦ κυμβάλου,
 Τορίζῃ τὴν περιπαθὴν κείνην μουσικὴν
 Καὶ μὲ βυθίζει εἰς στεγνὰς ἐκστάσεις ἀλάλου....
 Αἰσθάνεσαι τί ἡδονὴν μ' ἐμπνέεις ψυχικὴν;

(1) Σημ. Ἀπόλλωνος. Δημοσιεύοντες τὸ ἀνωτέρω ποίημα περι-
 σπουδάστου ἡμῶν φίλου καὶ δοκιμωτάτου ἑλληνιστοῦ, ἐκ τῶν μετὰ ζή-
 λου ἐπιδοθέντων εἰς τὴν καλλιτεργίαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων γερ-
 μανῶν φιλόλογων, ἐκφράζομεν αὐτῷ τὰ εὐκρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια
 ὅτι τόσο γλαφυρῶς ἐν ξένη γλῶσσῃ θεραπεύει τὰς Μούσας.

Νύμφη ἀγνή! ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὰ ἀγνά σου χεῖλη
 Ὅταν ἀγίτης μάγον ἐν μεδίᾳ ν' ἀρθῇ,
 Μαρτεύεις ὅτι τῆς Ἐδὲ μ' ἀνοίγεται ἡ πόλις,
 Ὅπως ἡ τλήμων μου ψυχὴ ἐλπίδας αἰσθανθῇ;

Ἐπὶ τῶν ῥώτων ἀπαλῆς θαλάσσης ῥόκτα μίαν,
 Ἐνθ' ἐμάρμαιρε γλυκὺ σελήνης φῶς ὠχρόν,
 Ἄν εἶδες εἰς ἀπᾶσιον ἐντὸς σκιᾶν καμία,
 Τίς ἦτο, δὲν διέκρινας, εἰς ἄδωρ περιχρόν;

Λυσίκομον δὲ ἀνδρῶς δτε μορφὴν διεῖδον
 Τοῦ παραθύρου ἐνδοθεν τὰ φαίνετ' εὐμενής,
 Εἰκάσεις πῶς ἐσκήρτισεν ἐκ πόθου καὶ ἐλπίδου
 Ἡ τάλαιρα καρδία μου, ἰδοῦσα τὰ φανῆς,

Ὅποταν τὴν μελίρρυτον ἀκούω μελωδίαν
 Τῆς λαλιᾶς σου τῆς σεμνῆς, γρῶρίζεις, ὦ σιλόφ, ὦ
 Πόσον μοι θέλει τὴν ψυχὴν, καθὼς καὶ τὴν καρδίαν,
 Ἡ ἔκστασις ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς εὐγενοῦς τρυφῆς;

Ποτὲ ἐν τούτοις... εἶθε... καί! ποτὲ τὰ μὴ ἐπάτουν
 Τὸν πόδα εἰς τὸ ἔδαφος αὐτὸ τῶν ὀδυνῶν
 Τῶν συμφορῶν μου τὰ δεσμὰ τὰ μὴ ἐσφυρηλάτουν
 Πρὸ τῆς φλογὸς τῶν καστάνων λαμπρῶν σου ὀφθαλμῶν.

Ἡ λίσσα μάτην ἢ ἀντιστῶ κατὰ τῆς Εἰμαρμένης....
 Κεῖ ἐπάλαισα! — Ἀλλὰ ἰδοὺ στενάζω ἡττηθείς
 Καὶ — θάπτω τὸ ἀπόρητον καρδίας τεθλιμμένης —
 Κἄν ὑποφέρω ἄγνωστος, ὡς ἦρος ἀληθής.

Ἐγραφον ἐν Neckarthailfingen, κατὰ Ἰούλιον 1885.

Σ.

Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ (1)

Ἀχ! δταν μαύρη ξενιτεὶά σὲ φαντασθῶ ἰλιγάκι
 Νομίζω πῶς ποτίσῃ καὶ ὥρα μὲ φαρμάκι.
 Λέγω πῶς δὲ θὰ ξαναδῶ τῆς χώρας μου τὸ χῶμα
 Μῆτε τῆς ὑπερήφανης σημαίας μας τὸ χρῶμα!

Ἄλλοί μὲν σ' ἐκείνοτε, ποῦ ὁ πόθος τοῦ μαράναι
 Στὴν ξενιτεὶά τὰ σωθικά, σὲ ξέρῃ γῆ πεθάνει!
 Ἄλλοί μὲν σ' ἐκείνοτε π' ἀπὸ μικρὸς ἀρχίσῃ
 Ἀντὶ πατρίδ' ἑλληνική, τὴν ξέρῃ ν' ἀγαπήσῃ.

Ἐν Βραβλά

Γ. ΚΑΡΑΝΔΙΝΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ.

Θολὸς καὶ μελαγχολικὸς εἰς τ' οὐρανὸν τοὺς τριβῶν
 Διέρχεται μέσῳ νεφῶν καὶ ἀστρῶν ἡ σελήνη.
 Κ' ἐρῶ, ὦ τλήμων... τῆς ζωῆς φεύγων στρυγγοὺς θορύβους,
 Διέρχομαι τὰς ῥύχτας μου μονόητος ἐν ὁδῷ.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Μουνυχίας. Ἰουλίῳ 1885.

(1) Τοὺς ἀνωτέρω στίχους ἀποσπῶντες ἐκ συγχυνητικωτάτου ποιή-
 ματος τοῦ κ. Γ. Καρανδινῶ ἁπλοῦς μελῆτος τοῦ ἐν Βραβλά ἑξαγχοῦ
 καὶ ἑλληνοπρεπεστάτου Λυκαίου τοῦ κ. Γ. Δ. Χρυσοχίδου, ἀσμένως δη-
 μοσιεύομεν αὐτοὺς ἐκφράζοντες συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς
 τὸν εὐφυῆ καὶ φιλόπατρι νῆον κ. Γ. Καρανδινόν.